

SLADKÝ ŽIVOT

Natalie Andersonová
Smlouva
s králem

NATALIE ANDERSONOVÁ

SMLOUVA S KRÁLEM

PŘEKLAD

ZUZANA ĽALÍKOVÁ

Milá čtenářko,

říká se, že mokrý duben přislubuje dobrou sklizeň. I já se přimlouvám za to, aby hojně pršelo a počasí bylo nevlídné. A proč? Nejen proto, že se budeme moci těšit dobré sklizni, ale hlavně proto, že když vás nebude lákat ven sluníčko, najdete si spíš chvíli ke čtení. A že jsem Vám toho na tento měsíc připravil!

V edici Sladký život mám pro Vás příběh Isabelly, která je Svázaná přísahou a musí se provdat bez lásky. Jste zvědavá, jak dopadl šejk Zufar, jemuž těsně před svatbou unesli nevěstu? Pak si rozhodně přečtete druhý díl minisérie Král pouště s názvem Nevěsta na zázkok. V edici Sladký život Duo se Veronica bude muset vypořádat se svým dědictvím – Vilou na Capri. Princezna Halina je už unavená královským protokolem a rozhodne se strávit Osudný večer v Římě. Zatímco Kassie touží po klidu a uzavře Smlouvu s králem. A Nezbedná manželka Chiara se nehodlá smířit s manželstvím bez lásky, takže se rozhodne jednat po svém.

Víte, jaký je ideální manžel? „Ideální manžel je muž, který nikdy nezapomene datum narození své ženy, ale nikdy neví, kolik jí je let.“ (Jeanne Moreau, francouzská herečka a zpěvačka, 1928-2017).

*S láskou,
Váš Harlequin*

Natalie Andersonová

SMLOUVA S KRÁLEM

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
The King's Captive Virgin

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of HarperCollinsPublishers, 2018

Překlad:
Zuzana Lalíková

Odpovědný redaktor:
Ivana Čejková

© 2018 by Natalie Anderson
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2020

Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościeńska 1B lokal 24-25

Cover: MADGRAFIK, Łomianki

Elektronické formáty: Woblink, Poland

ISBN 978-83-276-4977-5 (EPUB)
ISBN 978-83-276-4978-2 (MOBI)
ISBN 978-83-276-4979-9 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Jak to myslíte, že nevíte, kde je?“ obořil se král Giorgos Nicolaides na velitele bezpečnosti.

Muž se rozpačitě ošil. „Právě teď na tom pracuje celý můj tým, Vaše Veličenstvo.“

„*Teď?*“ Giorgos, obvykle tak klidný, až se o něm mezi lidmi proslýchalo, že mu v žilách koluje led, měl co dělat, aby se ovládl. „Chcete mi říct, že princeznu Eleni od dnešního rána nikdo neviděl, a já se o tom doslýchám až *teď?*“

Princeznu naposledy viděli před mnoha *hodinami* a právě se za okny stmívalo.

„Odjela do nemocnice, ale na oddělení, které se chystala navštívit, nedorazila,“ vysvětloval překotně velitel bezpečnosti.

Giorgos by v tu chvíli nejradši vyběhl z paláce a osobně začal v ulicích pátrat po své sestře.

Dýchej. Uvažuj. Vyhodnoť situaci. „Kam tedy šla?“

Muž po králově dotazu zbledl. „Pracujeme na tom, Vaše Veličenstvo.“

„Předpokládám, že jste prohlédli záznamy z bezpečnostních kamer.“

Giorgos sevřel ruce v pěst, aby potlačil zuřivost, která se ho zmocňovala. Proč jeho elitní bezpečnostní jednotka čekala tak dlouho, než ho o zmizení princezny informovala? *To je nepřijatelné.*

„Jejího osobního strážce vyhodte,“ vyštěkl. Potřeboval udělat aspoň *něco*. „Hned jak ji najdete, chci toho muže pryč.“

„Rozkaz, pane.“ S těmi slovy velitel královské stráže skoro utekl.

Giorgosovi nestačilo vědomí, že jakmile se situace dostane pod kontrolu, začnou padat i další hlavy. Prozatím bylo potřeba, aby se do pátrání po princezně pustili všichni z jeho „elitních“ vojáků.

Aby ji *zachránili*.

Protože princezna byla unesena – Eleni by nemocnici nikdy neopustila dobrovolně. A až dostane do rukou ty blázny, kteří ji ukradli a přichystali si pro ni, kdo ví *co*...

Raději na to nechtěl ani pomyslet. Bylo potřeba ji najít. *A rychle*.

„Pane –“

Giorgos se otočil k veliteli, který se mezitím vrátil. Při pohledu do vojákových očí ztuhla Giorgosovi krev v žilách. Ten muž byl svědkem mnoha hrůz – nejen ve válce, ale i při záchranných operacích po živelních katastrofách. A teď se tvářil ostražitě. *Proč?*

„Ano?“ vyštěkl.

„Na nahrávce jedné z pouličních kamer jsme objevili –“

„Co?“ Přistoupil k muži a ukázal na notebook, který velitel nesl. „Ukažte.“

Giorgos netrpělivě hleděl na monitor. Nahrávka byla zrnitá, přesto bylo zřejmé, kdo zachycená žena je. Giorgos sledoval, jak jeho mladší sestra odchází z nemocnice s vysokým mužem. Nastoupili spolu do auta a odjeli pryč.

Ten muž nadržel v ruce žádnou zbraň. Naopak se dokonce usmíval. Nevypadalo to, že by ji k něčemu nutil nebo jí jakkoli vyhrožoval.

Princezna se *rozhodla* odejít.

V den, kdy má přiletět její královský snoubenec, se rozhodla utéct s jiným mužem. Giorgosovi stačil jediný pohled na toho cizího muže, aby pochopil, že má Eleni potíže.

Z toho zmetka čišela arogance. Nebál se, že ho někdo uvidí, a očividně moc dobře věděl, co chce – princeznu Eleni Nicolaidesovou. A teď ji očividně i dostal.

Otázkou bylo proč – k čemu ji chtěl využít? Odpověď však byla bolestně jasná. Ten muž je dravec, zkušený svůdník – Giorgos to na něm okamžitě poznal, protože kdysi býval stejný jako on.

Zatnul ruce v pěsti a pěníl vztekem. Svojí sestře to nedával za vinu – vinil jen sám sebe. Je nevinná a mladá a nechala se ošálit – o tom nebylo pochyb.

V hrdle ho pálila žluč. Je to všechno jeho vina. Měl ji víc chránit, měl jí zajistit větší bezpečí... Bůh však ví, že se o to snažil. Jen mu nedávalo smysl, *jak* se k ní ten muž dostal.

„Kdo je to?“ vydechl pomalu.

Než mu však stihl velitel strážných odpovědět, Giorgosovi zazvonil mobil. Ztuhl, pohled však z vojáka nespouštěl. Oba moc dobře věděli, že jeho soukromé číslo zná jen hrstka lidí.

Přinutil se pomalu vydechnout, vytáhl mobil z kapsy a hovor přijal.

„Giorgosi, to jsem já,“ vyhrkla jeho sestra, než se stihl ozvat.

„Eleni. Kde jsi?“ Obrovsky se mu ulevilo, že slyší její hlas. „*Okamžitě* se vrať do paláce. Máš tušení, jaké problémy jsi způsobila?“

Neodpověděla mu hned – a její mlčení Giorgose zneklidnilo.

„Nevrátím se, Giorgosi. Potřebuju čas na rozmyšlenou.“

„Na rozmyšlenou? Co si chceš rozmyslet?“ odsekl

Giorgos. „Přijel tvůj snoubenec. Nebo jsi na něj snad dočista zapomněla?“

Před očima stále viděl, jak klidným krokem odchází s tím cizím mužem – odchází od svých povinností, své země. Jak to jen mohla udělat?

Nikdy by ho ani nenapadlo, že je něčeho takového schopná. Vždy dostála svým povinnostem a smířila se s budoucností. Svatba se připravovala a plánovala více než dva roky. Její snoubenec se k ní dokonale hodil – a sama dobře věděla, že jim coby příslušníkům královské rodiny jejich životy nikdy zcela nepatří, že povinnost vůči království budou muset celý život stavět nad své osobní zájmy.

„Nemůžu to udělat, Giorgosi.“

„Co nemůžeš udělat?“ Pomalu ztrácel trpělivost.

Znovu se odmlčela.

„Jsem těhotná,“ odpověděla po chvíli.

Zavřel oči a zatnul zuby. Nedokázal promluvit. Nedokázal myslet.

Těhotná.

To jediné slovo ho vrátilo zpátky v čase do jiné doby – k jiné ženě. Vše si pamatoval, jako by se to stalo včera.

„Otcem není princ Xander,“ dodala.

Přesně tohohle se děsil ze všeho nejvíc – právě před takovou chybou se ji vždy snažil chránit.

„Tak kdo?“ ucedil vztekle. „*Kdo?*“

„Na tom nezáleží.“

„Zabiju ho. Já ho proklatě... Okamžitě mi řekni, jak se jmenuje.“

„Nepovím. Nechtěj to vědět, Giorgosi,“ prosila ho tiše princezna.

Její úpěnlivý hlas ho rozzuřil ještě víc. „Řekni mi, jak se jmenuje, Eleni. Nechám ho –“

„Přestaň po nás pátrat, Giorgosi. Jinak se nikdy nevrátím. Přísahám,“ přerušila ho jeho sestra.

Naprosto ho omráčilo, že mu skočila do řeči. Eleni něco takového *nikdy* nedělala. Nikdy neklela a nikdy neodmlouvala. A už vůbec nikdy nikomu *nevyhrožovala*. Co se to s jeho sestrou stalo?

Tentokrát se mu vybavil okamžik – vzpomněl si na svou vlastní hádku s otcem, kterou všechno zničil. Svou vlastní bezhlavost a impulzivní jednání, jež vedlo k chaosu. To poslední, co by si přál, by bylo trpět do konce života pocitem viny a lítosti. Až příliš dobře věděl, jak těžké takové břímě je.

„Není důležité, kdo je otcem,“ dodala rozhodně. „Nesvedl mě. Šla jsem s ním dobrovolně. To *já* jsem udělala chybu, Giorgosi. A musím to napravit. Řekni principi Xanderovi, že jsem nemocná. Nebo mu přiznej, že jsem utekla. Napovídej mu, co chceš. Ale nevezmu si ho. Nevrátím se. Zatím ne. Ne, dokud to nevyřeším.“

Její vzdor ho šokoval. „Jsi teď s ním?“

„Do toho ti nic není,“ prohlásila Eleni. Pak jí však hlas zjihl něžnou prosbou, které jen zřídka dokázal odolat. „A prosím, nedávej Tonymu za vinu, že mě ztratil. Nemůže za to.“

„Tvůj osobní strážce netuší, kde jsi. Je zřejmé, že je neschopný vykonávat svoji práci. Nechal jsem ho propustit.“

„*Není* to jeho vina,“ vykřikla Eleni znovu tak neobvykle vzdorovitě. „Řekla jsem mu –“

„Lhala jsi mu,“ vyštěkl Giorgos. „A *je* jeho vina, že tě ztratil. Jeho pracovní poměr tě nemusí zajímat.“

„Ale –“

„Měla sis uvědomit, že tvůj čin bude mít následky, Eleni.“

Znovu zavřel oči. Před očima se mu znovu mihly výjevy z jeho vlastní minulosti. Přál si, aby se jeho sestra poučila z chyb svého bratra. Byla potřeba, aby se vzpamatovala a přestala s tím bláznovstvím, než nadělá ještě víc škody.

„Jak mám zabránit skandálu, Eleni?“ zeptal se tak něžně, jak toho jen byl schopný. Potřeboval se soustředit na ni, ne na mučivou minulost.

Minulosti, kterou už nezmění. Avšak budoucnost? Tu *mohl* dál utvářet. Postará se o svou sestru, jak to jenom půjde. Dlužil jí to i vzhledem k tomu, že jeho vinou ztratila otce.

„Mrzí mě to,“ pověděla mu. „Přijímám plnou zodpovědnost. Ozvu se, jak to jenom půjde.“

Giorgos zůstal stát zády k veliteli stráží i dlouho poté, co hovor ukončil. Uvědomoval si, jak málo zbývá, aby svou sestru ztratil. A to jednoduše *nepřicházelo* v úvahu. Z jeho rodiny mu zbyla už jenom princezna a přísahal, že ji ochrání – stejně jako rodinné jméno.

„Jmenuje se Damon Gale...“ ozval se velitel bezpečnosti tiše.

Giorgos se zhluboka nadechl a znovu se pustil do bitvy.

„Všechno mi zjistěte,“ prohlásil neústupně. „Chci o něm vědět první, poslední. Chci všechny záznamy o jeho příchodech i odchodech ze země. Chci vědět, kdo to je a co dělá. Chci vědět *všechno* – co snídá a v jakém prášku pere prádlo. Chci vědět *úplně* všechno. Do nejmenších detailů.“

„Už jsme na tom začali pracovat,“ ujistil ho velitel bezpečnosti.

„Chci to mít do hodiny.“ Chtěl to vědět *hned*.

Jakmile znovu osaměl, přecházel Giorgos sem a tam, zatímco čekal na nové informace. Jak se jenom ten muž dostal k Eleni? Kdy měl příležitost ji svést? Domluvil jí přece vhodný svazek. Přestěhovala by se jen z jednoho paláce do jiného. A těšila se – nebo snad ne? Vždyť moc dobře věděla, co se od ní čeká.

O čtvrt hodiny později se velitel stráží vrátil.

„Prohnali jsme nahrávky palácových kamer programem na rozpoznávání obličejů,“ spustil.

„A?“ vybědl ho Giorgos netrpělivě.

„Pan Gale byl podle všeho hostem na nemocničním plesu minulý měsíc.“

„Na nemocničním plesu?“

Giorgose to tak překvapilo, že jen tupě zopakoval mužovo prohlášení. Pak se však zadíval na notebook, který muž nesl. A tam, přímo na monitoru, byl důkaz, že Damon Gale vstoupil do bran Giorgosova paláce.

Z nahrávky bezpečnostních kamer byly vybrány čtyři záběry. Ples – maškarní bál – byl charitativní akcí na podporu nemocnice, a přesto se Damon Gale s maskou neobtěžoval. Přišel s nějakou ženou, avšak kamera ho pak v sálu zachytila s jinou. Vysokou štíhlou ženou v modrých šatech – v níž, navzdory její masce a paruce, Giorgos poznal svou sestru.

Ten arogantní zmetek svedl Eleni přímo v jejím domově. Měl tu drzost, že opustil svoji partnerku a vydal se na lov princezny.

Giorgos si pozorně prohlédl první záběr a při pohledu na ženu, s níž Damon přišel, se v něm zvedla vlna vzteku. Ani ona neměla masku – a byla překrásná. Giorgos za svůj život poznal už mnoho krásných žen – modelek, hereček, dědiček. Avšak krásou se této ženě nemohly rovnat.

Ta žena byla téměř éterická. Měla svůdné křivky a dlouhé, husté hnědé vlasy jí spadaly až k útlému pasu nad plnými boky. Jakkoli měla dokonalou postavu, to její obličej bral dech – obrovské oči, zvednutý nosík a hebké rty. Obepnuté šaty zvýrazňovaly její nádherné křivky.

Giorgosem zmítal zuřivý vztek – sám za svůj život poznal mnoho krásných žen, které si jen pohrávaly s muži. Které je zrazovaly. *Proč* však Damon Gale vyměnil tuto ženu za Eleni?

„Vytiskněte mi ten snímek,“ vyštěkl.

„Pana Galea?“

„Jich obou. Kdo je ta *žena*?“

Proč jenom musel ten muž svést Giorgosovu nevinnou sestru, když přišel s *touto* ženou? Jakou roli v tom hrála takhle... takhle *liška*?

„Jmenuje se Kassiani Marronová. Vystupuje pod jménem Kassie a pracuje v nemocnici.“

„V *mojí* nemocnici?“ Giorgos se napjal novým přívalem vzteku. „Tak to *ona* ho přivedla do paláce?“

„Po pravdě pan Gale měl na ples vlastní pozvánku. Ona ho jen doprovázela.“

Giorgos se ostře nadechl. Přišla jako doprovod Damona Gala – požádal ji, aby se plesu zúčastnila spolu s ním, a přesto upřel svůj zrak na Eleni? Giorgos to nechápal. Ta žena byla velmi přitažlivá...

„Slečna Marronová je poloviční sestrou pana Galea,“ dodal důstojník. „Je nemanželskou dcerou Johna Galea, Damonova otce a amerického diplomata.“

Pozorně se zadíval na její fotografii a přemýšlel nad vším, co už zjistil. Ta liška měla informace. Zнала odpovědi. A za všechno, co se stalo, taky *zaplatí*.

Zvedl hlavu a propálil pohledem velitele bezpečnosti. „Kde je ta žena teď?“

„V nemocnici. Mám vám ji přivést?“

„Ne.“ Giorgos se odvrátil od počítače. „Zajedu do nemocnice osobně.“

„Pane?“ Důstojníka to překvapilo.

Giorgos zavrtěl hlavou. Nehodlal tento úkol svěřit *nikomu* ze svého bezpečnostního týmu. Vždyť ztratili Eleni, a ještě to před ním většinu dne tajili!

Ne.

Tahle situace potřebovala rychlý, opatrný, a především *klidný* přístup – a klid bylo něco, čeho měl Giorgos na rozdávání. Chtěl ji vyslechnout

osobně. Získá od ní všechny informace – ať už by se kvůli tomu musel uchýlit k jakýmkoli metodám výsledku.

„Přistavte mi auto,“ přikázal. „A to hned.“

„Neměla bys v pátek pracovat do noci.“ Mladý doktor se s vítězoslavným úsměvem sklonil ke Kassie. „Měla bys jít se mnou na večeri.“

Kassie se nadechla. Odtáhla se od něj a zdvořile odpověděla pečlivě nacvičeným, pevným hlasem: „Do konce směny mi zbývá ještě půl hodiny.“

A na oddělení plánovala zůstat ještě hodinu poté. Zbývalo jí spousta papírování, které nepočká ani v pátek večer.

„Mám rezervaci v jedné příjemné restauraci.“

„Určitě nechceš, aby ti ta rezervace propadla,“ odpověděla Kassie stále s úsměvem, ačkoli jí bylo trochu líto, že nemůže jít. Ten muž byl jistě milý a navrhoval jen večeri. Souhlasit však nemohla.

„Naštěstí tu bude spousta jiných žen, kterým také končí směna,“ navrhl.

„Já ale s žádnou z nich na večeri jít nechci. Jenom s tebou.“

Tohle už taky slyšela. „Vždyť mě ani neznáš,“ připomněla mu jemně.

Doslechl se však o ní – to moc dobře věděla.

„Víš přece, že Kassie s nikým z nemocnice chodit nebude,“ ozvala se její kolegyně, zdravotní sestra Zoe, s úsměvem a střelila po Kassie pohledem plným sesterské solidarity. „Proč se nezeptáš Teresy? Je vtipná a skvělá tanečnice.“

Vtipná a skvělá tanečnice. Dvě věci, které Kassie nebyla.

Doktor se zadíval na Kassie, ta se však jeho pohledu vyhnula a zadívala se na tabulku vytištěnou na papíře. Byla ráda, že ji Zoe zachránila.

Konečně se odvrátil. „A co ty?“ zeptal se Zoe. „Co máš na večer v plánu ty?“

Zoe pokrčila rameny a koketně se na něj usmála. „To mi pověz ty.“

Úsměv jí oplatil. „Za půl hodiny před hlavním vchodem. Budu čekat.“ Kassie věnoval domýšlivý pohled a vyšel na chodbu.

Sestra se zahihňala ještě, než byl zcela z doslechu, a otočila se ke Kassie. „Určitě si s ním nechceš vyjít, Kassie?“ zeptala se. „Je to fešák.“

„A je celý tvůj.“ Kassie si zhluboka povzdechla. „A děkuju.“

„To ne, *já* děkuju tobě! Moc ráda tě ho zbavím.“ Zoe se znovu zahihňala. „Jenom nechápu, proč o nikoho z nich nemáš zájem. Kdybych byla na tvém místě –“

„Vrátila by ses k práci – protože přesně to se teď chystám udělat,“ skočila jí Kassie s úsměvem do řeči.

Zoeiny pomoci si však cenila. Scházet se s muži jí za ty trapasy nestálo. Nevnímala emoce stejně jako normální lidé. Což bylo v pořádku. Smířila se s tím už dávno a rozhodla se, že se soustředí na budování kariéry.

Zoe se odvrátila. Kassie si byla palčivě vědoma toho, jak náhle se její kolegyně odmlčela. Po pravdě celé oddělení podivně ztichlo. Tichý šum konverzací umlkl. Zamrazilo ji po páteři a otočila se ke dveřím, aby zjistila, co se děje.

„Dobrý večer.“

Objevil se před ní muž. Vzhlédla k němu a pootevřela rty, avšak slova jí z nich nevyšla – umlčel ji tvrdý pohled jeho pronikavých zelených očí a jeho rozružený mrazivý výraz. Uvědomila si, že tento vysoký a impozantní muž není jen tak někdo. Byla zvyklá, že nemocnici často navštěvuje králova sestra, princezna Eleni, avšak král Giorgos sem nikdy nezavítal.